

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โดยทั่วไปเป็นที่ยอมรับกันว่า สุขภาพอนามัยของประชาชนในประเทศเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งที่จะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ ประชาชนในประเทศจำเป็นต้องมีคุณภาพชีวิต ซึ่งหมายถึงการที่รู้จักช่วยเหลือตนเอง เพื่อให้สามารถบรรลุถึงความต้องการขั้นพื้นฐานที่ควรพึงมีได้ แต่ในสภาพที่ปรากฏประชากรหลายร้อยล้านคนในโลกโดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนายังมีสภาวะทางสุขภาพอยู่ในระดับต่ำ ด้วยเหตุนี้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกจึงตื่นตัวเป็นอย่างมากที่จะแสวงหาหนทางเพื่อแก้ปัญหาสาธารณสุขของประเทศ หลังจากได้มีการประชุมอนามัยขั้นพื้นฐานระหว่างชาติที่เมืองอัลมา อตา (Alma Ata) ประเทศสหภาพโซเวียตในปี ค.ศ. 1978 ผลสรุปจากการประชุมมีความว่า การสาธารณสุขมูลฐาน (primary health care) เป็นกลวิธีที่เหมาะสมที่จะทำให้ประชาชนทุกคนมีสุขภาพอนามัยดีอย่างทั่วถึง อันจะนำไปสู่ "การมีสุขภาพดีถ้วนหน้าในปี 2543" (health for all by the year 2000) (W H O, 1977) ตามที่องค์การอนามัยโลกได้ตั้งเป้าหมายไว้ สมาชิกทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทยได้ยอมรับเป้าหมายนี้ ดังนั้นรัฐจึงได้กำหนดเป็นนโยบายไว้ในแผนพัฒนาการสาธารณสุขตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยเฉพาะฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ได้ระบุให้ใช้การสาธารณสุขมูลฐาน เป็นมาตรการสำคัญในการพัฒนาระบบสาธารณสุข เป็นผลให้องค์กรต่าง ๆ ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานสาธารณสุขของประเทศ ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างการบริหารงาน และหารูปแบบการดำเนินงาน เพื่อให้สอดคล้องกับแนวนโยบายขององค์การอนามัยโลก หลักการดังกล่าวจะนำไปสู่การแก้ปัญหาสาธารณสุขได้มากน้อยเพียงใดนั้น องค์กรประกอบที่สำคัญประการหนึ่งคือ ด้านบุคลากร ซึ่งจะต้องมีความพร้อมทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ ดังได้กำหนดไว้ในนโยบายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ว่า "จะเร่งรัดการผลิตบุคลากรทาง

สาธารณสุขให้สอดคล้องกับการขยายบริการสาธารณสุขในระดับท้องถิ่น โดยร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาและโรงพยาบาลทั้งของรัฐและเอกชน" ด้วยเหตุนี้ สถาบันการศึกษาพยาบาล ซึ่งเป็นสถาบันหนึ่งที่มีหน้าที่ผลิตบุคลากรทางการพยาบาลออกไปให้บริการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยของประชาชนจำเป็นต้องปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนเพื่อผลิตพยาบาลที่สามารถร่วมงานสาธารณสุขมูลฐานได้ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและแผนพัฒนาการสาธารณสุขแห่งชาติ

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2505 จนถึงปัจจุบัน การจัดการศึกษาพยาบาลได้ดำเนินการตามข้อกำหนดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (โพลิน นกุลกิจ, 2528) ดังนั้นเมื่อการสาธารณสุขมูลฐานได้รับการพิจารณาให้ปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยเฉพาะฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) กำหนดให้ "(2) . . . พัฒนาเนื้อหาหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับปัญหาสาธารณสุขของประเทศ" นโยบายนี้มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษาพยาบาลเป็นอย่างมาก เพราะบทบาทของการพยาบาลได้ขยายกว้างออกไปกว่าบทบาทในอดีต หลักสูตรการศึกษาจะเน้นหนักเกี่ยวกับโรค (diseases orientation) หรือโรงพยาบาล (hospital orientation) อย่างเต็มไม่ได้ การจัดการศึกษาพยาบาลควรยึดหลักเน้นชุมชน (community oriented education) จึงต้องคำนึงถึงการส่งเสริม การป้องกัน การดูแลรักษา และการฟื้นฟูสุขภาพเป็นหลัก ทั้งนี้เพื่อเตรียมให้ผู้สำเร็จหลักสูตรดังกล่าวสามารถเข้าใจ วิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของชุมชนได้ สามารถใช้ความรู้ความชำนาญทางวิชาชีพในการดำเนินงานเพื่อแก้ไข ปัญหา ตลอดจนจัดบริการสร้างเสริมและปรับปรุงความเป็นอยู่ของชุมชนให้มีคุณภาพทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและคุณธรรม (สายหยุด นิยมวิภาต, 2526)

กองงานวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ในฐานะหน่วยงานหนึ่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบผลิตพยาบาลระดับต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการด้านกำลังคนและนโยบายของกระทรวงสาธารณสุข ได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องปรับเปลี่ยนการจัดการศึกษาพยาบาลและหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับการบริการสาธารณสุขที่เปลี่ยนไป จึงเห็นควรให้มีการพัฒนาหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ที่เน้นชุมชนขึ้น เพื่อเป็นการสนองนโยบายการสาธารณสุขมูลฐาน ใช้ชื่อหลักสูตรนี้ว่า "หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์" และเริ่มใช้หลักสูตรนี้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2528 ในวิทยาลัยพยาบาล 5 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยพยาบาลกรุงเทพ วิทยาลัยพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก วิทยาลัยพยาบาลนครราชสีมา วิทยาลัยพยาบาล

พระปกเกล้า จันทบุรี และวิทยาลัยพยาบาลสงขลา ส่วนวิทยาลัยพยาบาลอื่น ๆ ได้ใช้หลักสูตรใหม่ในปีต่อ ๆ มา จนครบในวิทยาลัยพยาบาลที่เปิดสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตรระดับวิชาชีพทุกแห่งในปี 2530

หลักประกันคุณภาพของการศึกษาพยาบาลมีได้อยู่ที่โครงสร้างของหลักสูตรที่เปลี่ยนแปลงไป แต่การที่หลักสูตรจะบรรลุจุดหมายได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับให้นำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร จนมีคำกล่าวว่า "การพัฒนาหลักสูตรนั้นไม่ยาก แต่การนำหลักสูตรไปใช้นั้นมีความยุ่งยากมากกว่า" (วิชัย วงศ์ใหญ่, 2525) แม้ว่าตัวหลักสูตรจะพัฒนาขึ้นมาดีเลิศเพียงใด ถ้าการใช้หลักสูตรขาดความเข้าใจและความไม่พร้อม การจะพัฒนาหลักสูตรไปสู่จุดหมายที่กำหนดไว้อาจจะประสบความสำเร็จได้ยาก (บุญมี เณรยอต, ม.ป.ป.)

ฉะนั้น ในการนำหลักสูตรพยาบาลศาสตรไปใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยบุคลากรหลายฝ่าย โดยเฉพาะอาจารย์ผู้สอนจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ให้สามารถนำไปใช้ในทางปฏิบัติได้อย่างแท้จริง เพื่อให้บังเกิดผลตามจุดหมายของหลักสูตร นอกจากนี้ผู้บริหารวิทยาลัยพยาบาลก็เป็นผู้ที่มีบทบาทมากในการนำหลักสูตรไปใช้ ประสิทธิภาพของการใช้หลักสูตรจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้บริหารในการวางแผนและจัดการในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ ทั้งในด้านบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และเทคนิควิธีต่าง ๆ เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนเกิดความสะดวกในการปฏิบัติตามหลักสูตรให้บรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์อย่างครบถ้วน

แม้ว่าหลักสูตรพยาบาลศาสตรจะได้รับการพัฒนามาโดยลำดับแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงมีปัญหาที่ยังไม่อาจแก้ไขให้หมดสิ้นไปได้ จากรายงานการติดตามและประเมินผลหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตรปีการศึกษา 2531 ในวิทยาลัยพยาบาล 5 แห่งแรก ซึ่งคณะกรรมการติดตามและประเมินผลหลักสูตรของกองงานวิทยาลัยพยาบาลเป็นผู้ดำเนินงาน พบว่า ยังมีปัญหาในการใช้หลักสูตรอยู่มาก อันได้แก่ อาจารย์ผู้สอนยังไม่เข้าใจเรื่องหลักสูตรมากพอ การจัดการเรียนการสอนนักศึกษายังไม่มีส่วนร่วม จำนวนห้องเรียนและยานพาหนะไม่พอ ขาดอุปกรณ์การสอนและตำราใหม่ ๆ (กองงานวิทยาลัยพยาบาล, 2532)

จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะบุคคลหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาพยาบาล ได้พบปัญหาและอุปสรรคในการสอนหลักสูตรนี้หลายประการ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่อง "การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล" เพื่อจะได้ศึกษาสภาพอันแท้จริงในการนำหลักสูตรไปใช้ของวิทยาลัยพยาบาลว่าได้ดำเนินการอย่างไร มีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้าง เพราะการนำหลักสูตรไปใช้ เป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาหลักสูตร ทำให้ทราบว่าสิ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรนั้น สามารถนำไปปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ผลได้มากน้อยเพียงใด มีการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของหลักสูตรเพียงใด ด้วยการศึกษาจากผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรในระดับวิทยาลัยโดยตรง อันได้แก่ผู้บริหารวิทยาลัยพยาบาลและอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับกิจกรรมการนำหลักสูตรไปใช้ 3 ประการ คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน

ก่อนการวิจัยยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อน ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผลการวิจัยครั้งนี้จะได้ข้อมูลที่จะเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและพิจารณาแก้ไขปรับปรุงการดำเนินงานการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะ เป็นผลให้การศึกษาพยาบาลบรรลุเป้าหมายตามหลักสูตรและส่งเสริมให้วิชาชีพพยาบาลมีมาตรฐานสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล
2. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยพยาบาล โดยมีขอบเขตในการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร ได้แก่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาลที่เปิด

สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ครบทุกชั้นปี จำนวน
14 แห่ง

2. การศึกษาสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตร ศึกษาจากขอบเขตของการนำหลักสูตร
ไปใช้ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

- การวางแผนการใช้หลักสูตร
- การจัดทำแผนการสอน
- การจัดทำเอกสารประกอบการสอน

2.2 การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตร

- การเตรียมบุคลากร
- สื่อการเรียนการสอน
- สภาพแวดล้อมการเรียนการสอน

2.3 การจัดการเรียนการสอน

- การเตรียมการสอน
- เทคนิคและวิธีสอน
- การนิเทศการฝึกปฏิบัติงาน
- การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

นิยามคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

สภาพการใช้หลักสูตร หมายถึง สภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้
หลักสูตรในลักษณะการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมดังต่อไปนี้ คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่
การสอน การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน

ปัญหาการใช้หลักสูตร หมายถึง สภาพการณ์ที่เป็นอุปสรรคต่อการใช้หลักสูตร
ในด้านการปฏิบัติ

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ของกองงานวิทยาลัยพยาบาล มีระยะเวลาการศึกษา 4 ปี เมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้รับ ประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ เทียบเท่าปริญญาตรี

วิทยาลัยพยาบาล หมายถึง วิทยาลัยพยาบาลในสังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล ที่เปิดสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ระดับวิชาชีพ

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่ายวิชาการและหัวหน้า ฝ่ายบริการการศึกษาในวิทยาลัยพยาบาล

อาจารย์ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ที่ปฏิบัติการสอนภาคทฤษฎีและ/หรือนิเทศการ ฝึกปฏิบัติงานภาคปฏิบัติของนักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาล

แหล่งฝึก หมายถึง โรงพยาบาลและสถานบริการสาธารณสุขต่าง ๆ ที่สถานศึกษา พยาบาลกำหนดให้เป็นสถานที่ฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษาพยาบาล

การนิเทศการฝึกปฏิบัติงาน หมายถึง การสอน การช่วยเหลือ แนะนำ ปรับปรุง ดูแล ให้ความรู้ ในการเรียนการสอนภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาล

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางให้

1. หน่วยงานที่รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตรพิจารณาปรับปรุงและส่งเสริม คุณภาพการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ให้มีประสิทธิภาพ ดียิ่งขึ้น
2. ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยพยาบาล นำไปพัฒนาการจัดการเรียน การสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

3. วิทยาลัยพยาบาลที่กำลังดำเนินการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ที่ยังไม่ครบชั้นปี นำไปเป็นข้อมูลในการวางแผนดำเนินงาน ซึ่งจะทำให้การใช้หลักสูตรเป็นไปด้วยดี และทำให้ปัญหาลดลง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรใน วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาลที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ครบทุกชั้นปี จำนวนทั้งสิ้น 14 แห่ง โดยประกอบด้วย

1.1 ผู้บริหาร ได้แก่

- ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาล	จำนวน	14 คน
- หัวหน้าฝ่ายวิชาการ	จำนวน	14 คน
- หัวหน้าฝ่ายบริการการศึกษา	จำนวน	14 คน
รวม		42 คน

1.2 อาจารย์ผู้สอน จำนวน 463 คน

การวิจัยครั้งนี้ ใช้กลุ่มประชากรทั้งหมด

ฉะนั้น รวมกลุ่มประชากรทั้งสิ้น จำนวน 505 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน

2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามผู้บริหารวิทยาลัยพยาบาล แบ่งออกเป็น

3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสภาพของผู้บริหาร มีลักษณะ เป็นแบบสำรวจรายการ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามสภาพการใช้หลักสูตรพยาบาลศาสตร์ ตามบทบาทหน้าที่ของผู้บริหาร มีลักษณะ เป็นแบบสำรวจรายการและคำถามปลายเปิด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหาร มีลักษณะ เป็นแบบสำรวจรายการและคำถามปลายเปิด

ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ผู้สอน แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสภาพของอาจารย์ผู้สอน มีลักษณะ เป็นแบบสำรวจรายการ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ผู้สอน มีลักษณะ เป็นแบบสำรวจรายการและคำถามปลายเปิด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ผู้สอน มีลักษณะ เป็นแบบสำรวจรายการและคำถามปลายเปิด

3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และกระบวนการนำหลักสูตรไปใช้

3.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ พุทธศักราช 2528 ของกองงานวิทยาลัยพยาบาล

3.3 ขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อกำหนดกรอบโครงสร้างของเครื่องมือให้ครอบคลุมการนำหลักสูตรไปใช้ทั้ง 3 ด้าน

3.4 ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาสร้างเครื่องมือตามโครงสร้าง

3.5 นำเครื่องมือไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบด้านความครอบคลุมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้

3.6 นำเครื่องมือมาแก้ไขปรับปรุงแล้วผ่านความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ได้ฉบับที่สมบูรณ์

3.7 จัดพิมพ์ เครื่องมือฉบับสมบูรณ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือราชการจากกองงานวิทยาลัยพยาบาล เพื่อขอความร่วมมือไปยังผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยพยาบาลที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ จำนวน 14 แห่ง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและใช้บริการทางไปรษณีย์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามด้วยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยจัดลำดับชั้นตอนของการนำเสนอผลการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 5 บท ดังนี้

บทที่ 1 กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย นิยามคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

บทที่ 2 กล่าวถึง ทฤษฎี หลักการ แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร

บทที่ 3 กล่าวถึง วิธีดำเนินการวิจัยโดยละเอียด ซึ่งประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 กล่าวถึง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับในแบบสอบถาม และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย

บทที่ 5 กล่าวถึง สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บรรณานุกรม

ภาคผนวก